

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

..... Η ΝΕΡΑΤ' ΔΕΣ

ΙΑ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Πώς νά πάη; Τό δαμόνιο είνε ισχυρό, αλλά ή θεία δύναμις στο τέλος θά νικήση!...

Ο άστυνομικός σταθμάρχης του χωριού ο Πανάγος Κοτσοκολιός, ένας απαγορευμένος Μωραΐτης, και μάλιστα Γορτυνίος, μη πιστεύουν ούτε σε διαβόλους, ούτε σε ξωτικά, ούτε σε πνεύματα κακοποιά, αλλά σε κακοποιούς ανθρώπους, εάν δεν μπορούσε νά πάρη προανάκριση στην κατάσταση πού βρισκόταν ο Στέλιος, καθόταν στην αβλή, κάτω από την κληματαριά, και εισαγωγικώς εις την υπόθεσιν ανέκρινε πής γειτονιάς τις κοπελλίτσες.

— Κι' έχουν ξαναφανεί νεράδες στο χωριό;... Μπαρδόν!...
— Ήθελα νά πω στο ποτάμι, γιατί στο χωριό... τις βλέπω πώς υπάρχουν!...
— Κι' έδειχναν αυτές τις ίδιες τις κοπέλλες ο πονηρός Πελοποννήσιος!

— Μά τί, σφιράδο θά τόν κάνουμε; Ξεφώνισε ή κυρά Γιάννενα.

— Ποτέ! Άπαντούσαν αυτές.

— Συνηθίζει νά κολυμπάη ο κόσμος εκεί πέρα στο ποτάμι;

— Έμεις, έπειδή είνε μακριά απ' τ' χωριό κι' είνε κει κοντά και ξένος κόσμος, δέν πηγαίνουμε ποτέ!...

— Ξένος κόσμος, είπατε; Τι ξένος κόσμος;

— Νά, ήρθαν κάτι φραγκοκαλόγηρες και χρίσανε ένα σχολείο εκεί αντίκρου. Αυτές στην αρχή πήγαν νά κολυμπήσουν κάποτε, αλλά ο παλός ήγούμενος του αντίκρουου μοναστηριού, ο πάτερ 'Ιλαρίον, τ' απαγόρευσε. 'Άγιος ο πάτερ 'Ιλαρίον άνθρωπος, ογδόντα έφτά χρόνια, μά βαστούσε τις σαρακοστής και Τετάρτη και Παρασκευή δέν χάλασε ποτέ του!...

— Τό μοναστήρι τότε μωσχοβολούσε αγιότητα, είπατε κι' ο Κώστος ο 'Αγκάραθος, παλός κληνός και άρροφύλακας του τόπου.

— Τότε μωσχοβολούσε αγιότητα, είπατε; Μά τώρα τί μυρίζει;

— Καί τώρα καίνε κει μέσα κριά και θυματά, μά ξεθυμαίνουν άμέσως.

— Καί σήμερα πούς είν' ήγούμενος εκεί;

— Ο καλογρηγοατέρας ο Λαυρέντιος, από τ' Πετροχώρι. Λένε πώς ήταν ένοματάρχης μία φορά και πώς είχε παντρευτεί στην 'Αμερική. Καλός άνθρωπος, δέν σου λέω, κι' αυτός, μά πού καλός ήταν ο μακαρίτης!...

Ο ένοματάρχης ο Κοτσοκολιός ήταν νεοφερμένος στο χωριό. Εκδιώχθηκε από τό μέρος πού ήπηρετούσε πριν, γιά κάποιες παράνομες έπεμβάσεις του, τοποθετήθηκε μόλις πρ' δύο ημερών σ' αυτό. Γιά τούτο, πωρ' δια τή μεγάλη κλίση και προτίμησι πού είχε στά μοναστήρια, δέν είχε εισαχθεί ακόμα στις λεπτομέρειες της ζωής και της μυστικής κινήσεως του χωριού.

Θά ρωτούσε λοιπόν κι' άλλα πολλά ακόμη, άν δέν άκουγόταν από τό παρακατινό εντεροσέκι το τραγουδι ενός άνταμακίου του χωριού, άρκαντάσης και συντρόφου του Στέφου του 'Αλίκραντου, του Στέλιου του 'Ανάκατου, πού είχε άγορευτήνησει και μόλις τώρα έμαθε τό δυστύχημα του φίλου του κι' ερχόταν, φαίνεται, γιά νά τόν δει:

Τού Χάροντα επαράγγειλα
μή βγει και κυνηγήσει,

εδώ σέ πούτ' τή γειτονιά,
παρά σάν με ρωτήσαι!...

Καθόταν έπάνω ψηλά, στη Βροντολαγκιάδα ο Στέλιος, και κοντά στο χαλασμένο φρούριο, σ' ένα μικρό σπιτάκι, παλιό κι' έτοιμόροπο, με μία έννομιση μουριά απόξω, πού δταν γινόντουσαν τά μούρα της κι' έπεφταν στην αβλή, έβφαν κατακόκκινες τις πλάκες της, σάν νά έσταζαν αίματα!...

Μέσα από την κόκκινη κι' αίματηρή αυτή βροχή, έβγανε κάθε μεσημέρι, όταν θά ροβολούσε πρ'ς τά κάτω, ο Στέλιος ο 'Ανάκατος, χασαλάκι παλιό, και τώρα ετοιμασμένος και σουλατσάδωρος, χωρίς στην 'Εθνική Τράπεζα, πού τόν χρησιμοποιοίσε μάφτυρα και έκτελεστή σ' όλες τις κατασχέσεις τ'ών δρεφιλτών της.

Ήταν τσιράκι στο χασάκικο του Γιάννου του Τσελίκη, του όνομαστού,

πού δταν έγδερνε τ' άρνιά, έβαζε τό μαχαίρι της σφαγής, ξεστό κι' άχνιστό ακόμα απ' τ' αίμα, και τό δάγκωνε στο στόμα του, ως νά κάνη τή δουλειά του, κι' έσπαγε με τις γροθιές τ'α ποτήρια στις ταβέρνες!... Μά από τότε πού ήπηρετσε ως χωροφύλακας, ο Στέλιος ο 'Ανάκατος είχε προοιδιαστεί λιγάκι. Άρρησε την τέχνη του χασάκι και προσελήφθη ως άνεπίσημος κλητήρας στην Τράπεζα κι' αυτός, γιά τις έκτελέσεις, τις κατασχέσεις και τούς πλειστηριασμούς. Έτσι ξενόχταγε στις ταβέρνες με τόν 'Αλίκραντο κι' άλλους αντίμαδες, κοιμόταν κατά τις αργές, σηκώνονταν τά μεσημέρια και κατέβαινε εκάλντεριμιτζίς και έμεισημεράς, τραγουδώντας, κατά την αγορά:

Μέριασε, Χάρε, νά
(διαβώ,
και δέν χωράει ο
(δρόμος...

Έτσι και τή μέρα αυτή έμαθε κατεβαίνοντας τό πάθημα του 'Αλίκραντου και λοξοδρόμησε. Άντι νά πάη στην ταβέρνα του Πατάνα νά πάρη τά πρώτα του ερωτήματα, τράβηξε νά δει τί γίνεται ο μακατάσης του.

Όταν πλησίασε στο σπίτι του, άκουσε νά μιλούν γι' αερικά, νεραϊδοπαράματα, ήλιασι και χίμα-δυό!...

— Βρέ τί τά θέλετε αυτά; τούς είπα ο 'Ανάκατος. Βάλτε τον καμιά δικά κρεμμύδια κοπανισμένα, γιατί ήταν και λίγο τραβαντζορισμένος (πιομένος), δ... συχωμένος!

— Μά τί, σφιράδο θά τόν κάνουμε; Ξεφώνισε ή κυρά Γιάννενα.
— Έξείνο πού σ'ας λέω... Κοπανίστε τα και βάλτε του καμιά δικά!... 'Τρασηγμένος (πιομένος) είνε λίγο, είπα, κι' ή κουνέντες, παρακαλώ, νά λείψουνε!...

Βασιλική διαταγή και τά σκυλιά δεμένα.
Μιά δικά διάταξε ο 'Ανάκατος, δυό κοπανίστηκαν. Και νά πού ο 'Αλίκραντος άρχισε νά συνέρχεται, άναδείχτηκε λιγάκι, άνοιξε τά μάτια του, φάνηκε σάν νά μη γνώριζε πού βρισκόταν:

— Έδώ είμαι ή με πήρανε; ρώτησε.

— Έδώ είμαστε όλοι, μη φοβάσαι, τού είπα ο 'Ανάκατος.

Και γυρίζοντας στον κόσμο πού παρότεζε:

— Φέρτε τον ένα έκασταρακά, βρέ, γιά νά συνέλθη στην έντέλεια.

Έτσι, κατά τό άπόγευμα, μόλις τελείωσε την προανάκριση με τά κορίτσια, ο ένοματάρχης ο Κοτσοκολιός κατόρθωσε και πήγε κατάθεσι από τόν επανόντω.

— Τις είδες τις νεράδες; τόν ρώτησε.

— Όπως σε βλέπω και με βλέπεις, άπάντησε ο 'Αλίκραντος.

— Ήσαν ώραιές;

— Λοιπονιάκια!

— Φορούσαν φορέματα;

— Μπ... Όπως τις γέννησε ή μάνα τους!

— Έμοιαζαν με καμιά από τις χωριανές;

— Όπως τό τηγάνι με τή γλάστρα του βασιλικού.

— Έχεις ξαναδεί ποτέ σου νεράδες;

— Όύτε στ' όνειρό μου.

— Κι' οι ε'ες, από δώσ' πώς ήσαν;

— Σάν 'Θεέ μου, φράξέ με!...

— Έμοιαζαν με κανέναν από δώ;

— Σάν τά τραγιά του Λυκογιάννη.

— Μην είδες τίποτε τραγιά και τά πέραιες γιά Σατανάδες;

— Κάνουνε μανία τά τραγιά;

— Τι ώρα έγιν' αυτό, πάνω-κάτω;

— Τό καταιεσήμερο.

— Επεχείρησε νά πούς συλλάβης;

— Τι νά τούς κάνω;

— Νά τούς πάσης! Έκανες τίποτα νά τούς φρόβισης και νά φύγουνε;

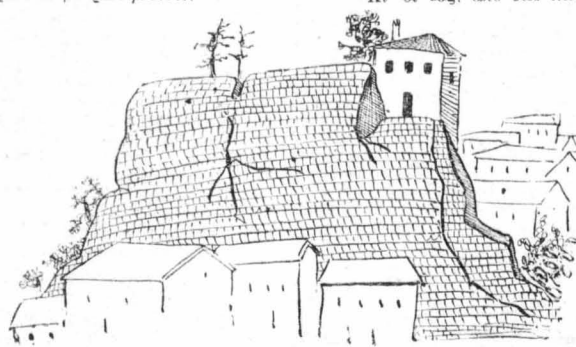
— Τράβηξα την κουμπούρα, αλλά δέν έπαυσε φωτιά. Διαβόλων συνέργεια, βλέπεις.

— Μήπως ήταν άδειανή;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Σάν τά τραγιά του
Λυκογιάννη!...

Στή Βροντολαγκιάδα, κοντά στο χαλασμένο φρούριο.